

Trên Chuyến Xe Đêm

Lưu Huỳnh

Chiếc xe khách 45 chỗ ngồi từ từ lăn bánh qua những con đường quen thuộc rồi rời khỏi thành phố. Trời Sài Gòn vào giấc khuya thật đẹp, dịu mát với những hàng đèn vàng vàng bên trên và ánh sáng nhấp nháy từ những bảng hiệu quảng cáo nom thật thích mắt. Mọi người ai nấy đã sắp xếp ổn định chỗ ngồi trong xe, ngả ghế ra theo tư thế thích hợp nhất, bắt đầu dõi theo tiểu phẩm hài kịch vui nhộn trên màn hình LCD sau lưng tài xế mà anh nhân viên nhà xe vừa mở lên. Cũng đã lâu lắm rồi nó mới rời khỏi thành phố này. Thời còn sinh viên thì thường xuyên hơn, mỗi năm ít nhất có hai lần cố định vào dịp hè và Tết, chưa kể những lần khác như đám cưới cô, giỗ Ngoại hoặc thỉnh thoảng chỉ nhớ nhà là nó ra bến xe về quê ngay. Từ khi đi làm nó ít về nhà hơn, năm thì mười họa. Mà về thì cũng rất miễn cưỡng,

chỉ một – hai ngày là lại quay vào thành phố ngay. Nói bộn bịu công việc thì cũng chỉ đúng một phần. Cái chính là hơn mười năm sinh sống học hành trong thành phố đã khiến nó dần quen thuộc với nơi đây mất rồi.

Về quê! Nó không có được ly cà phê tếu táo ở quán cóc buổi sáng với những tờ nhật báo được mời chào tận tay, không có được những món ăn nhanh ngẫu hứng như bánh mì que, bò bía, bánh chuối chiên mỗi xế chiều, không còn nghe được âm thanh leng keng vui tai phát ra từ những cái máy chơi game trong siêu thị... Bạn bè cùng trang lứa của nó cũng đã kéo nhau đi tứ tán, để gì hẹn nhau mà về được cùng lượt để thủ tục chuyện trò. Thế là mấy ngày ở quê nó cứ đi ra đi vào bút rút như một kẻ bị biệt giam, như một người bị tách rời hoàn toàn với hoàn cảnh sống quen thuộc của mình, trong khi rõ ràng nó đang đứng ở ngay cái nơi đã từng trải qua 18 năm đầu đời, chứ nào phải xa lạ gì. Lần này cũng vậy, nó lừng khừng chẳng muốn về. Mẹ gọi điện thúc giục mãi, dù sao cũng là đám cưới của con ông cậu, con cháu nên về đông đủ cho cậu mợ vui. Vậy là nó tặc lưỡi soạn đồ ra xe, về ngay trong đêm, tối mai đãi tiệc xong sẽ tức tốc ra xe vào lại thành phố. 450km không phải là một đoạn đường quá dài song cũng đủ làm nó giết thời gian trọn một đêm trên xe. Nó không thích đi xe ban ngày bởi lúc nào cũng bị nhồi lên nhồi xuống bởi những đợt xe dừng đón khách, lúc nào cũng bị tra tấn lổ tai bởi những bà khách buôn hàng chuyển hay đi thăm khám chữa bệnh nói chuyện liên tục, ồn ào. Đi xe đêm vừa đỡ bị hành hạ bởi những điều trên, vừa không mất nhiều thời gian trong ngày làm việc, lại được hưởng trọn vẹn cảm giác êm ái, thư giãn hoàn toàn.

Thường thì lên xe đêm một hồi là nó ngủ, ngủ ngon lành, không lo nghĩ gì cả. Nhưng hôm nay thì lại khác, nó chẳng thể ngủ được vì một chút cảm giác tò mò quan sát đôi vợ chồng trẻ đang ngồi ở cặp ghế phía trước. Hình như họ là vợ chồng mới cưới, bởi đã đôi lần nó thấy chiếc nhẫn sáng lấp lánh trên ngón tay mỗi người khi anh kia vươn lên lục lọi hành lý hay lúc chị vén tay ra phía sau cột lại mái tóc cao bên trên cổ trắng ngần. Nhưng sao lúc này họ không lên xe cùng nhau nhỉ? Nó nhớ là anh chồng lên trước, chắt túi xách lên kệ, ngồi bắt chéo chân nghe nhạc qua earphone một hồi rồi mới thấy người vợ trẻ lục đục xách đồ lên sau. *“Chắc anh chị cùng dẫn nhau về thăm quê anh hoặc em gì đấy!”* – Nó nghĩ thầm trong đầu và rồi liên tưởng đến những cuộc tình chóng vánh của mình thời sinh viên. Cũng thương thương nhớ nhớ, hẹn thề tưởng chừng như kết cục viên mãn kiểu *“Rồi đây anh sẽ đưa em về nhà. Nhà của đôi ta xinh xinh nhỏ bé...”* hay kiểu *“Cùng nhau ta sẽ đi, sẽ thăm bao nơi xưa, vui một thuở lên đèn...”* nhưng rồi cuối cùng cũng chẳng đi tới đâu. Gắn bó nhau suốt cả thời gian đại học, rồi chỉ mới sau một năm ra trường đã mỗi người mỗi cảnh. Mỗi đứa một công việc riêng với những mối quan tâm bộn bịu quá khác nhau, chả ai hiểu ai, không thông cảm được. Riết rồi đôi bên ít gặp nhau cũng chẳng thấy buồn, không gọi điện cho nhau cũng chẳng hề nhớ. Dần dà rồi ai cũng cảm thấy mình đang ổn trong tình trạng hiện tại. Vậy rồi cùng buông nhau ra! Nhẹ tênh như giữ một chiếc áo phông trước gió.

Mấy năm làm việc trong công ty, nó cũng chẳng yêu đương thân ái gì với ai. Mọi chuyện chỉ dừng lại đủ ở mối liên quan công việc. Cắm đầu suốt 8 tiếng ở công ty, về tới nhà là nó cày loạt phim hành động, lùng mấy siêu phẩm bom tấn mới, xem bóng đá quốc tế, đọc lại mấy tác phẩm văn học kinh điển trên ebook, tập tành viết bài, viết review gửi cộng tác các báo... riết rồi xài hết quỹ thời gian trong ngày hồi nào chẳng hay. Xe vương ồ gà đột ngột trên đường, xóc nhẹ lên một cái. Nghe chừng cô vợ trẻ gục gặc muốn ói, anh chồng giơ tay ra hiệu, vung chạy lên chỗ phụ xe lấy cái bịch xuống. Chị ói ra đâu đó một ít, chắc cũng nhẹ. Rồi một

hồi, nó nghe mùi dầu xanh xộc lên. Anh chồng đang xoa dầu lên hai bên thái dương cô vợ trẻ một cách nhẹ nhàng. Lát sau thì chị đã dựa đầu vào vai anh ta mà thiếp đi.

Nó nhớ đến cô bạn gái đầu đời. Chuyến đi chơi xuống Cần Giò về, cô cũng gục vào vai nó ngủ ngon lành trên xe khách. Thằng sinh viên năm thứ ba trên mình ngồi cứng chịu trận suốt đoạn đường, không dám nhúc nhích, mỗi không dám giở tay lên, chỉ sợ bạn gái giật mình tỉnh giấc. Vậy mà rồi cũng chia xa! Thoang thoang mùi dầu trong xe, lẫn khuấy quây quanh làm nó bất giác nhớ đến câu chuyện trong một tác phẩm của nhà văn hay đọc thuở sinh viên. Đại khái về một đôi bạn trẻ thanh mai trúc mã vùng quê, khăng khít nhau như hình với bóng. Anh kia lì lợm, sẵn sàng đánh nhau với bạn bè để bênh vực “bạn gái”. Cô bạn bỗng dưng trở thành y tá bất đắc dĩ, lúc nào cũng đem theo chai dầu để bôi những cục sưng, vết tấy. Về sau, cô ra thị xã học tiếp lên cấp ba. Khi gặp lại, trong túi áo cô vẫn còn nhét chai dầu gió, nhưng trả lời ráo hoảnh:

- Dạo này hay đi chơi khuya với bạn trai, không có dầu để cảm lạnh lắm!

Anh nhân viên nhà xe đã tắt đoạn hài, chuyển sang list nhạc tự khi nào. Bài nhạc trên xe bắt chợt chuyển sang điệu bolero quen thuộc: “*Em ơi nếu mộng không thành thì sao...*”. Nó nghe cũng muốn bật cười. Ừ nhỉ! Nếu mà mộng không thành thì... sao? Đôi bên cũng đã bao lần thề nguyện, cứ tưởng mắt người này thì người kia chắc không thể sống nổi và ngược lại. Nhưng rồi mọi chuyện cũng rất êm đó sao. Nó vẫn sống, vẫn hùng hục đi làm kiếm tiền mấy năm nay. Và hình như phía “người kia” cũng vậy. Thấy vẫn ổn, thỉnh thoảng khoe trên facebook hình ảnh đi chơi, đi ăn với bạn bè và dường như là sắp tổ chức đám cưới với ai đó...

Anh chồng đã trở người, đổi tư thế, xoay cho vợ mình ngả đầu sâu thêm chút, rồi dùng thêm một tay nữa để giữ lại khuôn mặt vợ khỏi sụp sâu hơn. Thế ngồi cực kỳ chật vật, khó khăn, không biết anh sẽ còn chịu được bao lâu. Cô nàng sau khi nôn là người như tàu lá chuối, chả còn biết gì nữa! Cặp đôi này nhìn qua thì cũng bình thường như bao người, chắc là công nhân viên, hay làm trong văn phòng của một công ty nào đó ở thành phố này. Cái thành phố sầm uất phương Nam như thổi nam châm cực lớn, hút gần hết nhân lực của mấy tỉnh lân cận, lẫn mấy tỉnh miền Trung xa xôi hơn. Lượng thanh niên đồng đảo ở quê không biết làm gì ra tiền, kéo nhau vào thành phố còn có đồng ra đồng vô. Số tiền kiếm được trong tháng cũng chỉ vừa đủ trang trải chi phí sinh hoạt, không tích lũy thêm được miếng nào, nói gì tới việc đầu tư nhà đất; nhưng dù sao cũng còn đỡ hơn việc phải trở thành thất nghiệp vô dụng ngay trên mảnh đất quê hương mình. Nói đâu cho xa, bản thân nó cũng chính là một ví dụ quá rõ...

Đột nhiên, đèn trong xe bật sáng. Mọi người bừng tỉnh. Xe đã đến một trạm dừng chân giữa chặng đường. Anh phụ xe thông báo: Mọi người xuống nghỉ ngơi, đi vệ sinh, ăn uống chút gì rồi đi tiếp. Nó nhìn đồng hồ đã một giờ sáng! Giờ thì chả thiết ăn uống gì vì có thấy đói bụng đâu! Hồi sinh viên hay ăn khuya, nửa đêm xách xe lòng vòng ra đường kiếm đồ ăn là thường. Nhưng từ khi đi làm, về là vui đầu ở nhà, tối khuya có đói lắm cũng ráng chịu, ôm gối ngủ luôn. Mai đi ăn sáng sớm một chút thôi là được. Nhưng mọi người đã kéo nhau lục tục dậy, nó cũng đành xuống theo, định bụng bước qua lại dưới sân một chút vươn vai cho đỡ gân cốt. Hai vợ chồng kia cũng đang chuẩn bị. Nó thoáng thấy anh chồng đã đánh thức vợ dậy, tay cầm sẵn miếng khăn ướt. Cô vợ thì vén tay cột lại mái tóc. Nó lại thoáng thấy cái cổ trắng ngần lấp ló sau búi tóc phồng cao và không khỏi liên tưởng đến cô bạn gái cũ của mình.

Đường khuya ướt lạnh. Khu vực xe dừng nghỉ khá vắng vẻ. Ngoài trừ cái quán ăn đang chiếu sáng ra cả khoảng sân thì phía bên kia đường tối đen, chỉ lác đác vài ngôi nhà. Mà hầu hết đều đã tắt đèn, ngủ kỹ. Mới hơn một giờ sáng thôi mà! Ngoài đường thì thoảng mới lại có một chiếc xe chạy qua, ánh đèn vàng pha sáng quắc trong đêm, kéo lướt thướt một vệt dài ngoằn rồi mất hút trong màn đêm đen kịt. Đôi vợ chồng vệ sinh xong, ra ngồi ngay chỗ bàn phía ngoài cùng nói cười vui vẻ. Chắc đang đợi quán phục vụ món ăn. Lại vẫn là những hành động chăm sóc âu yếm như đôi tình nhân vẫn dành cho nhau. Nó rít nhẹ điều thuốc đi qua lại dọc thân xe, thỉnh thoảng bước né qua nhường chỗ cho một chiếc xe khách khác tấp vào, pha ánh đèn vào quán sáng rực, thêm tốp khách khác xuống. Một xe khác đang lui ra khỏi bãi, tiếp tục cuộc hành trình xuyên đêm. Thời gian nghỉ chân cũng hết, anh phụ xe oang oang giọng thúc giục mọi người lên xe, không quên nhắc nhở kiểm tra kỹ đồ đạc, đừng để rơi lại quán món gì. Lên xe, phụ xe tiếp tục nhắc mọi người nhìn qua ghé bên cạnh xem bạn đồng hành mình lên chưa. Nó nghe anh chàng kia cười khi khi, chỉ trở vào cô vợ trẻ và nói gì đó khiến cô ta bật cười, đấm vai anh thùm thụp.

Chiếc xe rời quán nửa khuya, tiếp tục lăn bánh vào màn đêm. Mọi người sau khi ăn uống xong lại ngả ghế nghỉ ngơi, như chìm tiếp vào giấc ngủ lúc này còn dang dở. Đôi vợ chồng trẻ ghé trên sau khi ăn uống tỉnh táo lại tiếp tục chăm sóc nhau, thủ thỉ rì rầm câu chuyện lan dần theo tiếng xe đêm. Hình như cô vợ cũng đã khỏe

hơn sau chặng nghỉ, không còn thấy mệt mỗi nữa. Hình như, từ hồi lên xe đến giờ, họ cũng chỉ trò chuyện với nhau, không hề xem màn hình đang chiếu hài kịch gì hay nhạc trên xe đang hát đến đâu... “*Trăm họ ước mơ, mơ mái nhà bình yên lửa ấm...*” – lời bài hát trên xe vẫn cất lên não lòng trong đêm, khiến cái đũa hay suy nghĩ lan man như nó không thể nào mà ngủ được. Nhìn cảnh hạnh phúc của hai vợ chồng ngồi trước, nó nghĩ đến một ngôi nhà nằm đâu đó ở điểm cuối hành trình, chắc hẳn gia đình này đã kịp có một đứa con nhỏ. Đứa bé giờ chắc đang ngủ ngon lành cùng bà ngoại, chờ ba mẹ đi làm xa về. Sáng sớm bé ngủ dậy choàng mắt thấy ba mẹ mình, bá cổ reo vui...

Điện thoại rung nhẹ trong túi, sáng lấp lánh báo có tin nhắn đến trong đêm, cắt ngang luồng suy nghĩ vẫn vợ này giờ không đầu không cuối. Nó móc điện thoại ra check như một thói quen và chợt nhận ra một điều là từ hồi lên xe đến giờ, cặp đôi này chưa bao giờ rút điện thoại ra xem. Ở thời điểm mà smartphone tràn ngập, đi đâu không có wi-fi là bút rút thì như đôi vợ chồng này cũng lạ. Điện thoại thông minh đã hiện diện phủ sóng khắp nơi, đến nỗi rủ nhau ra quán cà phê hàn huyên thì cảnh tượng quen thuộc tức là mỗi người chú ý đầu vào điện thoại của mình. Các quán cà phê, điểm giải trí nô nức nâng cấp các gói wi-fi để đáp ứng phần lớn lượng khách hàng ưu tiên cầm điện thoại quẹt quẹt. Ngay cả nhà xe đường dài cũng phải gắn thêm cục phát wi-fi nhằm chiều lòng các thượng đế trên suốt cuộc hành trình. Cô bé quần short tóc nhuộm vàng khi này vác ba lô lên xe cũng hỏi ngay phụ xe sau khi nhõn cười chào:

- Pass wi-fi trên xe là gì anh?

...

4g30, xe tới Phan Rang, thị xã ven biển khá vắng vẻ trên bước đường thiên lý, nhất là lại vào thời điểm gần sáng như thế này. Đang lơ mơ mệt mỏi vì những suy nghĩ vẫn vợ, lại ngủ không được, nó thoáng thấy chị vợ lục tục gom hành lý chuẩn bị xuống xe. Cặp đôi bịn rịn chia tay nhau khiến nó nhớ đến kiểu thể hiện tình cảm trong mấy câu chuyện tiểu thuyết ngôn tình mà chỉ mới lật vài trang đọc lướt trong nhà sách đã thấy phát mệt! Ủa, sao lại xuống ngang đường vậy mà không cùng nhau về đến bến cuối luôn? Xe tấp sát vào lề đường cho chị vợ xuống, nó nhìn ra bảng hiệu bên ngoài thì biết là gần chợ Phan Rang. Dưới ánh đèn vàng vọt ở ngã tư, một người đàn ông đã đứng xe máy chờ sẵn. Cô vợ xuống xe, vẫy tay chào rồi bước đến ngồi lên phía sau. Chiếc xe máy rồ ga lên chạy vút vào trong con hẻm tối, còn trước cả khi chiếc xe khách ngoài đây bắt đầu tiếp tục chặng đường dài của mình...

Anh nhân viên nhà xe bước xuống sắp dọn lại ghế, miệng hỏi anh chồng nửa đùa nửa thật:

- Thế là khỏe nhé! Cho vợ về bên ngoại trước, mình thì tách ra Nha Trang chơi tiếp rồi mới quay lại à?

Anh chồng lắc đầu cười:

- Đâu phải vợ tui đâu? Tui có vợ rồi.

Nó nghe qua cũng ngạc nhiên nhảy nhồm, y hệt như khi anh phụ xe kia buột miệng:

- Tui nhìn hai người từ tối giờ tưởng là vợ chồng không á! Vậy chớ cổ có chồng chưa?

Anh chợt hạ giọng xuống thật khẽ. Trong tiếng máy xe rì rầm của chuyến đi về sáng, nó nghe giọng anh trầm buồn, nhẹ nhàng như đang tâm sự:

- Tui biết cổ có chồng rồi chớ! Và cổ cũng biết tui đã có vợ! Tui lần đầu tiên gặp cổ trên chuyến xe này thôi. Và mọi chuyện cũng chỉ dừng lại ở đây! Suốt chặng đường vừa qua, tui tui không bao giờ hỏi về chuyện gia đình của nhau. Chỉ biết mỗi cái tên để xưng hô, ngay cả tuổi, địa chỉ của nhau còn không biết và không ai nghĩ sẽ hỏi người kia về điều riêng tư đó! Tui không hỏi gì thêm để cố giữ liên lạc, cổ cũng tránh nói gì về chuyện gặp lại nhau sau này! Tuy nhiên, tui tin rằng, đêm nay đã để lại trong mỗi chúng tôi những kỷ niệm khó có thể nào quên. Trong cuộc đời của mình sau này, nếu có gặp rắc rối trong cuộc sống hay lúc nào đó bị người chồng bạc đãi, cổ sẽ có được đôi chút an ủi rằng từng có một người đàn ông không hề quen biết đã chăm sóc tận tình, nhẹ nhàng. Còn tui cũng vậy, tui chắc chắn sẽ nhớ lắm đến lúc này, đến thời điểm mà đã từng có một người phụ nữ dịu dàng ngồi cùng mình trên chuyến xe đêm!”.

Lưu Huỳnh